

Evanghelia după Matei

Capitolul 9

9:1-34 – Manifestarea autorității lui Isus - credința versus contestarea autorității

9:1-8 – Autoritate asupra iertării păcatelor – primele gânduri de contestare

Isus continuă să își manifeste autoritatea divină. El își manifestă această autoritate și în actul răscumpărării, al mântuirii. Credința în Hristos nu operează doar vindecarea, ci și problema păcatului. Am adus deja în discuție problema păcatului atunci când am comentat citatul din Isaia 53. Credința laudată de Isus avea în vedere probabil, atât pe cei care l-au adus pe slăbănog, cât și pe slăbănog însuși.

Capitolul 9 dezvoltă tema contestării lui Isus. Contestarea lui Isus începe la nivelul gândurilor. Cărturarii nu îl contestă direct, și nici măcar verbal. Contestarea începe la nivelul minții. Isus nu se potrivea teologiei lor. Marea fisură a teologiei lor despre Mesia este că nu au înțeles natura divină a lui Mesia, clar subliniată de Vechiul Testament. De aceea, ei se gândesc că Isus hulește. Ei au înțeles că doar Dumnezeu are autoritate să ierte păcatele. Problema lor era că nu recunoșteau pe Dumnezeu care era printre ei. Isus nu le dă circumstanțe atenuante. Isus se așteaptă ca ei să-L recunoască în natura Sa divină. Această așteptare este legitimă. Această legitimitate am dezvoltat-o pe larg în Evanghelia după Ioan. Din Isus emana divinul care trebuia recunoscut de făptura creată după chipul lui Dumnezeu.

Isus își manifestă autoritatea și asupra gândurilor oamenilor. El cunoaște aceste gânduri și condamnă gândul care nu este făcut rob ascultării de El. El are așteptarea ca și gândurile noastre să îi fie supuse Lui și să fie sub autoritatea lui. Un gând care nu este rob ascultării de Hristos este un GÂND RĂU, care contestă divinitatea lui Isus.

Isus asociază iertarea păcatului cu vindecarea. Vindecarea devine o dovadă a iertării păcatelor. Boala este din nou definită ca o cauză a păcatului, fie că este vorba de un păcat specific, fie că este vorba de păcatul original transmis din generație în generație. Harul vindecării operează acolo unde este soluționată problema păcatelor. De-a lungul istoriei, milioane de oameni care au crezut în Isus au căpătat vindecare în inimile și viețile lor. Această vindecare spre bine este o dovadă a capacității lui Isus de a ierta păcatul. Căci fără iertare de păcat nu poate exista o vindecare autentică.

9:9-13 – Contestarea lui Isus din pricina relațiilor sale apropiate cu cei păcătoși

Isus are autoritate asupra procesului mântuirii. De aceea, El se duce la cei păcătoși și le aduce mântuirea și vindecarea. De aceea, El poate chema un vameș ca Matei să-L urmeze. Dar acest lucru nu se potrivea cu teologia Fariseilor. Fariseii îl contestă pe Isus de data aceasta cu voce tare. Ei nu au curaj să vorbească direct cu Isus, dar Îl contestă în dialogul cu ucenicii Lui. Fariseii se considerau neprihăniți, judecau pe cei păcătoși, și stăteau departe de ei pentru a nu fi întinați de prezența lor. Marea lor problemă era că ei nu se vedeau pe ei înșiși păcătoși și bolnavi. De aceea, ei nu aveau nevoie de Isus. Dar obiectau când Isus mergea să mănânce cu vameșii și păcătoșii. Isus venise să aducă mântuirea celor păcătoși. Nu era logic ca El să intre în contact cu cei păcătoși. Dar toți erau PĂCĂTOȘI și BOLNAVI. Fariseii însă, nu ar fi obiectat dacă Isus stătea la masă cu ei. Pasajul acesta ne aduce aminte de falsa teologie a fariseilor demascată de predica de pe munte. Neprihănirea lor personală era cel mai mare obstacol pentru a-L recunoaște pe Isus. Isus a venit să vindece pe cei bolnavi. Dar dacă nu te consideri bolnav, ce nevoie ai de Isus?

Dar acest pasaj ne vizează în primul rând pe noi. Ne aducem aminte de predica de pe munte. Noi rămânem păcătoși și bolnavi până la moarte. De aceea, avem nevoie de Isus până la moarte, ca să ne ierte, să ne vindece, să ne dea har. Problema fundamentală a creștinilor este că se văd mai păcătoși și mai bolnavi înainte de nașterea din nou, și VĂD nevoia de vindecare și nevoia de Isus atunci, la momentul nașterii din nou. Dar după ce ne naștem din nou, ne considerăm BINE, și de atunci încolo predicăm celor nenăscuți din nou nevoia de Isus. Când citim pasajele din Evanghelie, cu cine tindem să ne identificăm? De exemplu, când citim acest pasaj, ne identificăm ACUM și AICI cu cei bolnavi și păcătoși, sau considerăm acest lucru ca fiind adevărat doar cu privire la trecutul nostru înainte de convertire? O teologie care insistă prea mult pe nașterea din nou, și nu prezintă nașterea din nou doar ca pe un început al unui proces al vindecării, este o teologie care ne va transforma în Farisei. Cu cine ne identificăm în MOD spontan când citim aceste pasaje? Dacă nu ne identificăm SPONTAN cu cei păcătoși, cu cei muți, orbi, slăbănogiți, și dacă această identificare SPONTANĂ nu vizează PREZENTUL nostru (indiferent câți ani avem de la convertire), atunci AVEM o MARE problemă. Dacă atunci când ne gândim la cei păcătoși, bolnavi, orbi, slăbănogiți, ne vin în minte CEIALȚI care nu-l cunosc pe Domnul, și mai puțin noi înșine, ne asemănăm cu Fariseii.

Cel care își construiește o neprihănire personală are mai puțină nevoie de har. Nevoia de har este valabilă în special pentru ceilalți. Cel care își construiește o neprihănire personală se înstrăinează de inima lui Dumnezeu, și nu are milă, dragoste, compasiune față de semenii. Neprihănirea este definită prin împlinirea în sine a unui set de reguli, și este scoasă din contextul relațional și separată de dragoste. TOATĂ Legea se cuprinde în porunca: să-l IUBEȘTI pe aproapele tău ca pe tine însuși. Fariseul încearcă să nu fure, să nu curvească, să nu se mânia, să nu jignească, dar nu DIN DRAGOSTE, ci ca să nu-și strice propria sa neprihănire personală. Neprihănirea personală devine MOTIVAȚIA împlinirii poruncilor, iar înstrăinarea de dragoste se face repede.

De aceea Isus le spune: Duceți-vă de învățați: Milă voiesc și nu jertfe! Relația cu Dumnezeu nu trebuie definită pe baza împlinirii ritualurilor și a unui set de reguli, ci prin IUBIREA semenului.

Contestarea lui Isus nu izvorăște doar dintr-o teologie mesianică eronată (nu este recunoscută natura divină a lui Mesia), dar și din teologia falsă a neprihănirii personale. Lumea se împarte în oameni buni și răi. Oamenii buni sunt cei care respectă ritualurile și regulile sfinte, și ei trebuie să stea cât mai departe de ceilalți răi. Oferta lui Isus este inutilă pentru un OM care se crede bun. Iar HARUL oferit celor considerați păcătoși devine o pricină de poticnire. Căci cel care nu primește el însuși harul, obiectează când altcineva primește harul. I se pare nedrept (vezi reacția fiului mai mare față de reacția fiului mai mic).

Să revenim la aplicație. Oferta lui Isus este inutilă și irelevantă pentru cineva care se crede un om bun și sănătos din punct de vedere moral. Și noi vom spune: nu este vorba de noi, căci noi am recunoscut adevărul despre noi și am primit oferta lui Isus la nașterea din nou. Dar oferta lui Isus rămâne valabilă și DUPĂ nașterea din nou! Dar acum ne vedem MAI BUNI, avem mai puțină nevoie de Isus, și-L vom chema mai puțin în viața noastră. De fapt, așa se explică sărăcia spirituală a vieții multor creștini după o perioadă de timp de la nașterea din nou. Isus a fost o prezență incomodă. Isus a DERANJAT enorm. El nu și-a propus să placă oamenilor și să împlinească așteptările oamenilor. A-L urma pe Isus înseamnă a ne asuma în multe situații să deranjăm pe ceilalți prin faptele și vorbele noastre, să devenim o prezență incomodă.

Isus nu s-a gândit că va fi o “pricină de poticnire” față de Farisei, sau că „le va răni cugetul” (expresie atât de des folosită în mod eronat în mediul evanghelic). Isus nu se conformează tiparelor lor. Dimpotrivă, sparge tiparele și o face în văzul tuturor. Isus nu aprobă astfel datinele lor false, și propune un ALT model, un model al harului. Misiunea sa era să ducă Evanghelia la cei păcătoși și nu să respecte tradițiile Fariseilor. El vroia să lase ucenicilor Săi un model al libertății creștine eliberat de orice tradiție sau regulă omenească. A te face iudeu iudeului, și grec grecului, NU ÎNSEAMNĂ a renunța la libertățile credinței creștine și a te conforma tiparelor unor datini și tradiții omenești, care adaugă la Scriptură și promovează restricții nebiblice. Cel rău inspiră mințile credincioșilor pentru a-și pune tot felul de restricții sociale și culturale care nu sunt stipulate de Biblie. Aceste restricții vor deveni bariere de comunicare cu cei necredincioși, și vor deveni în curând lucruri sfinte, MAI importante decât împlinirea poruncii IUBIRII și transformării lăuntrice, și vor deveni un element central al neprihănirii lor personale. E adevărat că a dezvolta relații apropiate cu cei necredincioși înseamnă a te face vulnerabil, a te expune. Dar trebuie să ne încredem în protecția divină și în harul divin. Spre deosebire de Isus, vom face și multe greșeli în acest proces. Dar Domnul ne va ierta și ne va învăța cum să nu le repetăm.

9:14-17 Contestarea ucenicilor lui Isus – ei de ce nu postesc?

Se pare că în capitolul 9, Matei evidențiază un CRESCENDO al contestării lui Isus. Prima contestare este din partea cărturarilor și se face în GÂND. A doua contestare este din partea Fariseilor și se face în VORBĂ, dar în dialog cu ucenicii lui Isus. A treia contestare este inițiată

de ucenicii lui Ioan, și este în DIALOG cu Isus însuși. Este sub forma unei întrebări, iar întrebarea este cu privire la ucenicii lui Isus. Ei nu îndrăznesc să-L întrebe direct pe Isus de ce nu postește, ci întreabă de ucenicii Lui. Dar întrebarea viza pe Isus. Avem deocamdată de a face cu o contestare camuflată, mai ascunsă.

Și această contestare are în vedere comportamentul RELIGIOS al lui Isus. Ei doreau ca Mesia, și Însuși Dumnezeu, să se conformeze cutiutei lor teologice și tiparelor lor religioase. Ei nu erau marcați de DRAGOSTEA lui Isus pentru oameni (care era împlinirea Legii și întruparea frumuseții Dumnezeului care a dat Legea!!!), dar erau preocupați de respectarea REGULILOR lor religioase: de ce Isus mănâncă cu cei păcătoși? De ce nu postește? Pentru ei, caracteristica fundamentală a omului lui Dumnezeu nu era DRAGOSTEA, ci respectarea unor reguli „SFINTE”. Ce trist! Ce tragic! Ei nu-L cunoșteau pe Dumnezeu cel viu. Ei aveau o religie moartă. Ei nu cunoșteau INIMA plină de iubire a lui Dumnezeu. Ei aveau în schimb reguli. Și când a venit Fiul care a oglindit toată frumusețea și dragostea Creatorului, ei nu au recunoscut pe Dumnezeu, ei nu au rămas uimiți, ei nu au căzut la pământ de admirație, ci au început să-L conteste cu datinele lor omenești: de ce mănâncă cu... de ce nu postește! Ce trist! Ce tablou TRAGIC! Și iată că și UCENICII lui IOAN Îl contestă pentru că nu respectă tiparele sfinte! Cât de adânc era implantată în popor falsa teologie a fariseilor dacă și ucenicii lui Ioan îl contestă pe Isus pentru că nu se conformează tiparelor lor religioase.

MILĂ VOIESC, și NU JERTFE! O, cât de bine i-a radiografiat Mântuitorul, și cât de bine a punctat atât problema lor cât și soluția pentru aceste probleme. Este esențial să înțelegem în acest CAPITOL că, această contestare a lui Isus nu are NICI cel mai mic temei, nici cea mai mică legitimitate, ci este absurdă, păcătoasă, jignitoare și atât de ofensatoare la adresa Fiului lui Dumnezeu. Matei ne spune că Isus stătea la masă cu vameșii și păcătoșii. Pentru noi e doar un verset pe care încercăm să ni-L imaginăm. Ioan ne spune să Isus a oglindit toată slava Tatălui!!!! Noi citim despre ce făcea Isus, dar acei oameni L-au văzut pe Isus! Și ce TABLOU al slavei trebuia să fie să-L vezi pe Isus la masă cu cei păcătoși! Creatorul stând la masă cu creatura. Și în ciuda păcatului mesenilor, Isus strălucea de iubire, de milă, de delicatețe, de respect, de gingășie, însoțită de sfințenie, de demnitate, de fermitate. Isus nu arunca nici un strop de condamnare sau judecată. În același timp, nu se simțea incomod între acei oameni, nici nu se fâstăcea, nici nu se panica de faptul că nu va ști să reacționeze în diverse situații. Din El curgea DIVINUL în toată frumusețea și demnitatea! Ce tablou! Și iată că fariseii și ucenicii, în loc să cadă la pământ în fața acestui tablou, rămân în picioare și privesc cu suspiciune, cu rezervă, judecă pe ascuns, și întreabă de sus: de ce Isus nu postește?

Întrebarea lor a fost mai jignitoare ca o înjurătură! Și cu toate acestea, Isus nu RĂBUFNEȘTE în fața prostiei, ipocriziei, ofenselor aduse. Ca un doctor desăvârșit, îmbrăcat cu o răbdare și gingășie infinită, îi vede ca pe niște BOLNAVI, se apleacă spre RANĂ, și întinde mâna ca să o vindece. Fariseii și ucenicii lui Ioan se considerau sănătoși și normali. Dar ISUS NU ÎI CONSIDERA AȘA! Iată de ce Isus nu răbufnește în fața monstruoșității întrebărilor lor înguste

și ofensatoare. ISUS îi tratează ca oameni bolnavi și legați de cel rău cu mii de lanțuri de întuneric. Isus nu are așteptări irealiste. El nu se așteaptă ca bolnavul să reacționeze normal. El nu este luat prin surprindere de contestările lor. Isus cunoștea gravitatea și adâncimea bolii din inima lor. Isus nu subestima problema păcatului și a legăturilor demonice peste oameni. Și Isus nu este impresionat de haina lor religioasă. El nu se lasă derutat de aparențele lor de oameni normali și sănătoși. Isus privește în ADÂNCUL lor, vede gravitatea bolii, și reacționează ca un doctor în fața bolnavului său. Dacă ești chemat să ajuți/să liniștești pe soțul unei prietene, soț care este beat criță, cu ce așteptări te duci acolo? Vei fi oare luat prin surprindere dacă acel soț va nega că este beat, te va înjura, va deveni chiar violent? Problema noastră în relația cu semenii este că, minimalizând gravitatea și adâncimea păcatului din viața noastră, vom minimaliza și gravitatea bolilor sufletului din viața celorlalți. Și vom avea așteptări, și vom fi luați prin surprindere, și vom reacționa. Isus se MIRĂ când vede o CREDINȚĂ mare, dar nu e luat prin surprindere de întrebările ucenicilor lui Ioan.

Și Isus nu reacționează cu MÂNIE în fața contestărilor absurde și ridicole ale unor ipocriți, dar nici nu-i ignoră cu dispreț. Eu găsesc în inimă două tendințe. Prima: minimalizez boala și reacționez, răbufnesc, judec! A doua: accept gravitatea bolii, și nu mai reacționez deloc. Pur și simplu ignor, nu dau nicio replică. Dar Isus nu reacționează cu mânie, în schimb, dă replici ale harului, îi trimite la pasajele din Scriptură, le spune cu răbdare pilde care să-i ajute pe cei bolnavi să se vindece. Isus acceptă gravitatea bolii, dar crede și în harul vindecării. Ce minunat este Isus! Cât de departe sunt eu! Doamne, ajută-mă să calc pe urmele Tale și să reacționez echilibrat la contestările oamenilor religioși.

Secretul se găsește în expresia: Isus a venit să vindece pe cei BOLNAVI. Secretul este să înțelegi cât de adânci sunt bolile păcatului. Și trebuie să vezi lucrul acesta mai întâi cu privire la tine însuși. Și astfel descoperi că de Isus nu ai nevoie doar la nașterea din nou, ci TOATĂ viața. Procesul vindecării bolilor sufletului nostru durează TOATĂ viața!!!! Și cu cât înaintăm în acest proces și creștem în vindecare, cu atât conștientizăm mai mult adâncimea bolilor din noi. Și acest lucru nu trebuie să ne sperie. Trebuie să ne sperie dacă ne vedem acum MAI SĂNĂTOȘI decât la început. Paradoxul este că, odată cu vindecarea, crește și conștiența adâncimii bolilor și mulțimii bolilor care sunt în noi. Dacă nu se întâmplă acest lucru, înseamnă că ne abatem de la calea cea îngustă și iarăși alegem calea cea largă a celor care minimalizează boala și se consideră bine și vindecați. Și cu cât cunoaștem adâncimea bolilor din noi, cu atât devenim mai conștienți de adâncimea bolilor din ceilalți. Și cu atât devenim mai îngăduitori cu ceilalți, cu atât nu mai suntem luați prin surprindere de reacțiile lor, și nu le mai judecăm sau condamnăm. Dar nu doar atât. Pentru că noi am experimentat și procesul vindecării, știm că este speranță pentru vindecarea oricui. Și nu doar atât. Ci vom deveni și mai îngăduitori cu noi înșine. Dar nu în sensul complacerii în boală, ci în sensul de a nu mai fi surprinși de reacțiile inimii noastre, de descoperirea de noi boli, de multele greșeli pe care le facem. Reacțiile noastre de surprindere, de

mânie și judecată aspră față de noi înșine și față de ceilalți, trădează și scoate la iveală fariseismul și legalismul din noi.

Deci Isus răspunde cu har întrebării despre post. Și ce frumos le răspunde Isus prin trei pilde/imagini, ilustrații.

În robia babiloniană evreii posteau pentru eliberare (vezi Zaharia 7-8). E posibil ca evreii să fi postit în vremea lui Isus pentru venirea lui Mesia și eliberarea de sub romani. Dar Mesia (mirele) VENISE deja! Ce rost mai avea să postească? Mesia (mirele) va pleca, și va promite că se va reîntoarce. Atunci postul își va căpăta din nou sensul.

Postul era dat de Dumnezeu ca rugăciunea omului pentru propria sa vindecare și pentru vindecarea națiunii să fie auzită sus în cer (vezi Isaia 58). Dar acum CERUL era printre ei. Dumnezeu, SURSA vindecării, era lângă ei. Relația cu Dumnezeu era acum mai directă decât oricând. Ucenicii au viața acolo lângă ei în persoana lui Isus. Ce rost mai avea deci postul?

Ba mai mult era o perioadă de mare bucurie, de mare sărbătoare, căci Domnul venise în trup de om printre ei. Era o sărbătoare mai mare decât la o nuntă. Și dacă prietenul tău te-ar invita la nunta lui, ai alege să postești în acea zi? Sau te-ar judeca cineva dacă nu postești în acea zi? Mirele era cu ei. Era mai mult decât o nuntă. Era vremea BUCURIEI și nu a postului.

E bine de citit Zaharia 7-8. Răspunsul lui Isus este, în esența sa, același cu răspunsul dat de Dumnezeu unui Israel religios. Israel, întors în țară după robie, întreabă dacă să continue să postească în luna a cincea și a șaptea, ca în robie? Dumnezeu le răspunde:

- „Când ați postit și ați plâns în luna a cincea și a șaptea, în acești șaptezeci de ani, oare pentru Mine ați postit voi?” (Zah.7:5)
- „Postul din luna a patra, postul din luna a cincea, postul din luna a șaptea și luna a zecea, ***se vor preface pentru casa lui Iuda în zile de veselie și de bucurie, în sărbători de voieșie.*** Dar iubiți adevărul și pacea!” (Zah.8:19)

Problema legalistului și a omului religios este INFLEXIBILITATEA, RIGIDITATEA, lipsa de adaptare la schimbarea vremurilor. Omul legalist operează cu rețete, cu tipare rigide, cu formule bătute în cuie pentru veci. Lui îi lipsește dinamica, flexibilitatea, adaptabilitatea de care trebuie să dea dovadă un ucenic al Domnului în PROCESUL complex și plin de schimbări al extinderii Împărăției Sale pe pământ. Vremurile se schimbă. Lupta spirituală are diferite faze, diferite etape. Creșterea spirituală are diferite etape. Fiecare context este diferit și reprezintă o provocare unică. Rețetele, formulele, răspunsurile simpliste, absolutiste, generalizările pripite nu sunt de ajutor. În războiul spiritual sunt etape diferite:

- Sunt momente de victorie, de pace și de sărbătoare
- Sunt momente cumplite de intensă ispitire, de asediu aprig asupra spiritului
- Sunt momente de slujire și de vindecare a celuilalt
- Sunt momente de vindecare a propriei persoane
- Sunt momente de cunoaștere, de revelații
- Sunt momente de aplicare a celor cunoscute
- Sunt momente de cădere, de înfrângere etc.

Vremurile se schimbă în permanență în lupta spirituală, de aceea trebuie să fii flexibil și deschis la minte pentru a înțelege etapa prezentă și ce trebuie să faci acum și aici, lucruri care s-ar putea să nu mai fie valabile sau relevante mâine.

Aici, Isus vrea să le deschidă mintea ucenicilor lui Ioan prin cele trei pilde. Cele două pilde au în vedere două mesaje. Primul mesaj evidențiază ideea generală de schimbare în raport cu vremurile, cu noutatea. Al doilea mesaj evidențiază schimbările specifice operate de Isus în istorie. Și astfel:

- Se subliniază direct faptul că vremea în care Isus a fost în lucrare pe pământ (cei 3,5 ani) reprezintă o perioadă NOUĂ, dar și UNICĂ în istorie. De aceea, mare atenție la aplicațiile pe care le extragem din această perioadă. Această perioadă conține elemente specifice doar ei. Este perioada în care Isus întrupat relaționa direct și nemijlocit cu ucenicii Lui. Acest HAR nu va mai exista în istorie. De asemenea, este o perioadă între două legăminte. Vechiul legământ era încă valabil, dar Noul Legământ era deja adus în existență prin Isus.
- Se anticipează indirect schimbarea legămintelor. Flexibilitatea e necesară mereu la cel credincios în dinamica creșterii spirituale. Dar cu atât mai mult este nevoie de flexibilitate în momente istorice cheie, cu schimbări majore în lume și în strategia Împărăției. Ei bine, schimbarea Vechiului Legământ cu Noul Legământ a însemnat un APOGEU al schimbărilor. Atunci, mai mult ca niciodată a fost nevoie de flexibilitate, de adaptabilitate din partea celor credincioși. În nebunia lor, oamenii se așteptau ca Mesia să vină pe pământ, dar lumea să rămână la fel! Ce nebunie! Isus a venit și a schimbat lumea din temelii. El a anulat Vechiul Legământ și a inaugurat un nou Legământ cu o

nouă cale de apropiere de Dumnezeu, și cu o nouă strategie, cu noi obiective, cu noi bătălii spirituale.

Deci, o altă sursă a contestării este rigiditatea și inflexibilitatea omului religios care caută rețete și formule sfinte. Lumea complexă și de neînțeles trebuie să încapă în mintea mea îngustă, și în răspunsurile mele superficiale și simpliste. Și ce nu înțeleg, neg, condamn, sau îl răstălmăcesc pentru a intra în mintea mea. Și la fel fac și cu Împărăția lui Dumnezeu, și cu Biblia. Dacă Biblia e o carte foarte clară pentru minte, ai o MARE problemă!!!! E absolut normal ca Biblia să fie o carte grea, cu întrebări fără răspuns, cu aparente contradicții. Căci în ea se revelează Dumnezeu cel infinit. Oare e ușor să încapă Infinitul în mintea mea finită? Întrebările fără răspuns, contradicțiile, lucrurile care mă intrigă, care mă șochează, tocmai ele mă conduc către un nou nivel de cunoaștere. Dar dacă acestea nu există, nu va exista nici un nou nivel de cunoaștere. Legalistul este superficial în teologie, în studierea Scripturii. El ȘTIE totul, el are răspuns la toate întrebările. Pentru el, totul din Biblie este clar, și nu există contradicții, mistere. El nu are întrebări, ci răspunsuri. Și cele mai neclare texte din Biblie sunt interpretate de el cu o certitudine și precizie uimitoare. El își spune precis și cu o siguranță impasibilă care este fiecare cal din Apocalipsa, ce înseamnă 666, ce reprezintă fiecare fiară din Daniel, ce semnificație are fiecare săptămână din Daniel cap.9, ce reprezintă babilonul cel mare din Apocalipsa cap.17. El nu are neclarități despre problema divorțului, el știe ce se întâmplă cu copiii care mor înainte să fie născuți, el are răspuns pentru toate suferințele lumii și soluții pentru orice problemă spirituală. El operează de fapt, cu vreo 20 de principii-rețetă în care încearcă să înghesuie Împărăția infinită a lui Dumnezeu. Și vai de cei care îi primesc sfaturile și soluțiile!

9:18-26 – Autoritatea lui Isus asupra morții. Contestarea lui Isus și a celor ce cred în El.

Ce fațete noi aduce acest tablou?

Observăm că Isus își manifestă acum autoritatea asupra morții. Creatorul a venit să răscumpere din moarte prima creație. El are autoritatea asupra morții. Moartea este consecința păcatului și este vrăjmașul creației edenice. Isus are autoritate și asupra morții și a vieții, și asupra învierii. Nimic nu poate sta împotriva puterii lui Isus.

Tema contestării este prezentă și în acest tablou. Isus este acum contestat pe față, direct și de către oamenii din popor. Contestarea nu vine din partea unor autorități religioase, ci din partea gloatei. Contestarea nu mai este camuflată de o întrebare sau transmisă indirect prin ucenici. Contestarea este directă: ***El își băteau joc de el***. Spiritul contestării se pare că se transmite de la autorități la popor.

Este prezentă în pasaj și tema credinței. Avem, pe de o parte, credința unuia din fruntașii sinagogii. Iată o autoritate religioasă care crede în Isus. Și ce credință! Isus nu operase până

atunci nici o înviere. Se pare că aceasta este prima înviere. Demonstrația puterii Sale este atât de clară încât fruntașul sinagogii crede că El are putere și asupra morții. Fruntașul sinagogii crede că nimic nu poate sta împotriva puterii lui Isus, nici măcar moartea. El crede că puterea lui Isus este NELIMITATĂ! Și Isus vine și învie pe fiica sa. Dar dacă nu venea la Isus? Mai învia fiica sa? Toate aceste minuni ne aduc aminte de promisiunea: Cereți ORICE în Numele Meu și Tatăl vă va da! Isus nu refuză nici o cerere. El are PUTERE să facă orice, și lasă credința oamenilor să direcționeze puterea Sa spre diferite minuni. Pasajul ne transmite o disponibilitate TOTALĂ a lui Isus de a asculta cererile oamenilor. Nu este nicio rugă pe care să nu o POATĂ împlini, și de asemenea, El nu refuză nicio rugă, nici chiar o cerere de a învia pe cineva dintre cei morți.

Vindecarea femeii în drumul Său, spre locul unde zăcea moartă copila fruntașului sinagogii, pare să întărească tocmai acest pasaj. Femeia nici nu face o cerere lui Isus. Probabil îi era rușine pe de o parte, iar pe de altă parte boala ei o ținea, conform legii levitice, într-o stare de necurăție permanentă. Și această jenă, această rușine putea fi, pe de o parte față de mulțime, iar pe de altă parte față de Isus Însuși. Ea doar se atinge de Isus și este vindecată. Isus nu o mustără, ci o încurajează: **ÎNDRĂZNEȘTE, FIICĂ! Credința ta te-a tămăduit!** Isus vrea să îi arate DISPONIBILITATEA SA TOTALĂ de a vindeca! Femeia nu are de ce să se teamă. Isus VREA să o vindece. Din partea lui ISUS, El POATE și El vrea să vindece orice din oricine. Singura variabilă este CREDINȚA UMANĂ. Aceasta oprește, limitează sau crește manifestarea HARULUI infinit din Isus. Isus nu respinge nici pe fruntașul sinagogii, și nici pe femeia ce suferă de scurgere de sânge. Iarăși avem cele două extreme ale societății (cel marginalizat și autoritatea religioasă) ca în tabloul cu leprosul. Isus nu discriminează. El este gata să vindece pe ORICINE și din ORICE, chiar din moarte! Singura variabilă este CREDINȚA. De aceea Isus folosește o formulare șocantă: Credința ta te-a tămăduit! Acum, este evident că Isus a tămăduit-o, că puterea vindecării era în Isus și nu în femeie. Dar Isus vrea să accentueze acea PARTE care ține de noi: CREDINȚA. Mesajul este următorul: Dumnezeu ÎȘI VA face partea Lui! Deci nu vă îngrijorați de partea lui Dumnezeu (oare Isus poate să mă vindece, sau oare vrea să mă vindece pe mine o femeie necurată etc?), ci făceți-vă partea voastră, care înseamnă actul tainic de a CREDE.

Nu este deci întâmplător că femeia este vindecată în drum spre casa lui Iair. Duhul Sfânt întărește un mesaj. În același timp, cred că această minune întărește și credința lui Iair. Iair avea să fie confruntat și el cu batjocura mulțimii. Batjocura mulțimii era direcționată asupra lui Isus, dar se răsfrângea și asupra celor de lângă El, care-L urmau în „rătăcirea” Sa de a încerca să învingă moartea. Credința lui Iair trebuia dusă până la capăt. De aceea, nu este întâmplător că Isus îi spune femeii **FIICĂ**, credința ta te-a tămăduit, iar Iair îi cere lui Isus să îi învieze **FIICA**. Dumnezeu încurajează și întărește credința lui Iair. Credința lui Iair trebuie să învingă ocară oamenilor. Asocierea cu Isus îl pune pe Iair într-o poziție dificilă. Pe de o parte, autoritățile religioase care-L contestau deja pe Isus îl privesc cu dispreț, iar pe de altă parte, mulțimea îl batjocorește. Și dacă Isus nu va putea opera învierea? El va rămâne atât în dizgrația autorităților

religioase, cât și în dizgrația mulțimii. Iair se încrede însă în Isus, și nu cedează presiunii mulțimii. Iair crede în PUTEREA nelimitată a lui Isus, și deci crede că NU VA FI DAT de rușine. Drumul spre trupul fiicei sale alături de Isus, a fost un drum greu, al rușinii, al ocărilor oamenilor, al luptei cu îndoiala. Dar finalul este glorios. Iair este reabilitat înaintea oamenilor, și toți contestatorii lui rămân făcuți de rușine. Cine râde la urmă, râde mai bine! Iair așteaptă FINALUL poveștii. Dumnezeu îl încurajează să creadă până la capăt și să aștepte finalul. La final credința lui Iair în Isus crește, fiica sa este înviată din morți, și toți contestatorii săi privesc rușinați în pământ și admiră cu invidie nebunia credinței lui Iair!

Reabilitarea lui Iair are loc DUPĂ învierea din morți a fiicei Sale. Reabilitarea finală a lui Isus va avea loc DUPĂ învierea Sa din morți. Reabilitarea noastră finală va avea loc după învierea noastră din morți. Există cu siguranță și reabilitări pământești (după modelul reabilitării lui Iair și a lui Isus atunci și acolo, în ochii mulțimii). Reabilitările noastre pământești temporare sunt doar o degustare a slavei viitoare! Și Doamne, de cât ori nu am repetat istoria credinței lui Iair? De câte ori nu am mers pe mâna Ta și am avut inițial parte de batjocură și ocară? De câte ori lumile demonice m-au ocărât pentru că am mers pe mâna Ta! Dar la finalul labirintului mă așteptai Tu! Tu îmi înviai sufletul din moarte, și mi-l înălțai pe o stâncă pe care nu o cunoșteam până atunci, și despre care nici nu puteam să îmi imaginez că există, și anume, ca un om păcătos să poată vedea așa de mult din gloria Ta și să poată păși ca un rege pe pământ! Fie Doamne, ca toate aceste reabilitări din trecutul meu, dinaintea lumilor demonice, să mă facă să privesc spre REABILITAREA finală de după înviere, ca la ultima confruntare, ca atunci când va veni ceasul întunericului, când ocară lumilor demonice se va dezlănțui ca niciodată, să-mi duc credința până la capăt. Să-Ți urmez modelul, să-mi umplu gura cu țărână și să tac, să nu încerc să răspund marelui batjocoritor, ci să așept în tăcere venirea Ta. Să-mi fac fața ca o cremene, și să cred că TOȚI cei care se încred în Tine nu vor fi făcuți de RUȘINE!

Tabloul cu Iair ne atrage atenția asupra unei noi teme: nu doar Isus este contestat, dar și cei ce-l urmează, cei ce cred în El. Ucenicii sunt contestați deja în tabloul precedent, acum este contestat și Iair. Credința are un preț de plătit. Acest preț am început să îl descoperim în cap.8. În cap.9 devine clar că un mare preț al credinței este să suporti ocările oamenilor care se revarsă spre Isus. Discursul din cap.10 va dezvolta pe larg această temă. Împotrivirile oamenilor vor TESTA credința în Isus. Credința nu este doar încurajată, dar este și testată!

Începem să admirăm credința ucenicilor în Isus. Deși erau puțini credincioși, se țineau de Isus, Îl urmau oriunde se ducea. Și prin aceasta și-au atras dizgrația autorităților religioase ale vremii, și de multe ori și dizgrația mulțimii. Isus devenea un personaj incomod, Isus deranja. Isus era contestat. Isus era amenințat cu moartea. Isus era în război direct cu lumile întunericului. Furtuna pe mare le-a stricat liniștea. Apoi, întâlnirea cu cei doi demonizați din Gadaria cred că a reprezentat o FURTUNĂ a fricii, mai mare decât cea de pe mare. Învingerea furtunii de mare a fost o pregătire pentru învingerea furtunii demonice din Gadaria. Ucenicii nu aveau o viață ușoară lângă Isus. Au trecut prin tot felul de contexte extreme și dificile, au asistat la confruntări

directe între Isus și lumile demonice. Ba mai mult, Isus le-a cerut lor să facă lucruri aparent de neînțeles. Isus le-a provocat din temelii propria lor concepție despre lume și viață, despre Dumnezeu și Mesia. Isus le-a provocat propriile lor prejudecăți. Cu toate acestea, AU RĂMAS lângă Isus. Deși nu înțelegeau deplin CINE este El și ce face El, și de ce face ceea ce face, au rămas lângă El, au crezut în El.

9:27-30 Autoritatea lui Isus asupra văzului. Contestarea lui Isus prin fapte.

Minunea învierii trezește credința a doi orbi. Acești doi orbi s-au luat după Isus. Ei strigau: Ai milă de noi, **Fiul lui David!** Credința lor pare să aibă ceva NOU. Ei îl numesc pe Isus - fiul lui David. Acesta era cu siguranță un titlu mesianic. Ei îl identifică pe Isus cu MESIA! Ei fac conexiunea între ISUS și Scriptura Vechiului Testament. Ei nu doar cred în puterea lui Isus de a-i vindeca. Ei cred că El este Mesia și mai mult, declară PUBLIC acest lucru, în auzul tuturor. În mod cert, nu credeau că El este acel Mesia care va suferi și va învia, dar credeau că este Mesia! Este un pas înainte. Credința nu are doar o dimensiune practică (Isus poate să-mi învieze fiica), dar și o dimensiune teologică (Isus este Mesia!). În Evanghelia după Matei, acești doi orbi sunt primii oameni care-L identifică pe Isus, intrat în lucrare, cu Mesia. Și e foarte interesant că nu Iair, fruntașul sinagogii, cu ceilalți oameni care vedeau, ci DOI ORBI fac această indentificare. Ne aducem aminte de cuvintele din Ioan: ***Eu am venit ca cei ce nu văd să vadă, și cei ce văd să ajungă orbi...***(Ioan 9:39).

Isus testează credința celor doi orbi. El nu le răspunde imediat cererii. După ce intră în casă, iar ei intră după El, Isus îi vindecă. Pe de o parte, se pare că Isus vrea să îi vindece în ascuns și nu în public (vezi și porunca pe care le-a dat-o- Matei 9:30). Pe de altă parte, a fost și un test pentru orbi. Cu siguranță că mulțimea i-a rugat să tacă și să-L lase în pace pe Isus, mai ales că acele cuvinte: ***fiul lui David***, nu erau ușor de digerat de evrei. Dar orbii persistă în cererea lor. Ei merg ca Iair până la capăt.

Isus poartă un dialog despre puterea/autoritatea Sa: Credeți că POT face lucrul acesta? Și apoi insistă, la fel ca la femeia vindecată de scurgerea de sânge, pe partea omului: **Facă-vi-se după CREDINȚA voastră!** Ne aducem aminte din nou de tabloul cu leprosul. Secțiunea începe cu faptul că ISUS poate și că ISUS vrea. Acum mesajul este: **facă-vi-se DUPĂ CREDINȚA VOASTRĂ!**

Isus îi vindecă nu pe stradă, ci în casă și le poruncește cu TOT dinadinsul: „Vedeți, să nu știe NIMENI!”. De ce le dă această poruncă care este și un mare test pentru cel vindecat? Isus tocmai înviase pe fiica lui Iair, și învinsese moartea! E cea mai mare minune făcută de El. Și vestea despre această minune s-a răspândit cu repeziciune. Minunile erau o parte importantă din

lucrarea Sa. Însă LOGOSUL și mesajul Său trebuiau să rămână pe locul întâi. Oamenii îi făceau reclamă ca unui mare vindecător. Isus nu vroia această reclamă. El vroia să le transmită un mesaj care trebuie întărit și nu eclipsat de minuni. De aceea uneori, Isus poruncește celor vindecați să nu spună nimănui despre vindecare. Poate interdicția dată orbilor se leagă și de faptul că aceștia l-au identificat cu Mesia (vezi Matei 16:20). Vom mai dezvolta această ipoteză pe parcursul Evangheliei.

Orbii încalcă interdicția. Ei nu înțeleg logica interdicției și nici nu reușesc să își țină sub stăpânire bucuria că Isus i-a vindecat. Testul nu a fost ușor. Dar interdicția a fost rostită de Isus. Și Isus care a rostit predica de pe munte, și care a operat atâtea minuni, când le-a poruncit CU TOT DINADINSUL să nu spună nimănui, le-a poruncit cu toată AUTORITATEA SA. Ei au răspândit vestea despre El în TOT ținutul acela. Dar orbii au sfidat această autoritate. Autoritatea lui Isus este contestată prin fapte, prin neascultare. Orbii nu vorbeau împotriva lui Isus, dimpotrivă, vorbeau în favoarea lui Isus. Isus era pe buzele lor, și cu toate acestea chiar prin faptul că Îl vesteau pe Isus, ei lucrau împotriva lui Isus, făcându-i un deserviciu. Ei au crezut că Isus este Mesia și că vrea și că îi poate vindeca. Dar nu au crezut în dreptul Lui asupra vieții lor, asupra bucuriei lor, asupra vorbelor lor. Nu au crezut în a doua fațetă a autorității lui Isus. Isus nu are autoritate asupra bolilor, dar și asupra VIEȚII celor vindecați. El și-a exercitat această autoritate asupra durerii și a celor mai legitime nevoi ale omului, precum și asupra gândurilor omului. Acum, El își exercită această autoritate asupra BUCURIEI omului și asupra vorbelor sale. Orbii nu au crezut în acest drept al lui Isus, și nici în înțelepciunea Sa și dragostea cu care-și manifestă autoritatea peste oameni. El nu a vrut ca cei doi orbi să fie niște propovăduitori falși ai lui Isus. Ei nu erau pregătiți să vorbească despre Isus. Entuziasmul și bucuria vindecării le distrăgea atenția de la elemente mult mai importante. Isus le dă porunca spre binele lor și spre binele semenilor lor. Dacă orbii ar fi respectat porunca și ar fi ales să lupte cu durerea tăcerii, cu siguranță că s-ar fi întrebat de zeci de ori: De ce ne-a poruncit Isus acest lucru? Și din aceste întrebări s-ar fi putut naște lumini noi, adevăruri noi despre Isus, mult mai prețioase ca vindecarea însăși. Atenție deci, nu doar la mesajul buzelor noastre, ci și la mesajul faptelor noastre. De fapt mesajul faptelor noastre este primul mesaj pe care trebuie să îl analizăm atunci când ne cercetăm inimile. Ce mesaj transmite viața mea oamenilor și lumilor spirituale?

Isus, autoritatea supremă, le oferă libertatea credinței, la fel ca Dumnezeu cu Adam în grădina Edenului. Isus este Creatorul din Genesa care se întâlnește din nou cu Adam după cădere (mulțimile de oameni). Ca în Genesa, își arată puterea Sa de Creator, dar îl lasă pe OM liber să aleagă. Gadarenii îl resping, fariseii îl contestă, cei vindecați de El nu-L ascultă. Orbii vor să beneficieze de prima fațetă a autorității lui Isus (Cel care își dă!), dar nu vor să primească și a doua fațetă (Cel care îi ia!). Dar Isus nu ia de dragul de a lua sau de a testa. Isus ia ca să dea mai mult. Isus dăruiește pentru a zidi, face rana pentru a da o vindecare mai profundă. Credința trebuie dusă PÂNĂ LA CAPĂT, dar și să fie o credință COMPLETĂ, în toată autoritatea lui Isus, și nu doar în câteva aspecte din această autoritate. Isus trebuie primit în inima omului în toată

plinătatea identității Sale. Credința mântuitoare înseamnă a te așeza cu întreaga ființă sub întreaga autoritate a lui Isus. Isus ne cheamă de fapt pe noi, ființele răzvrătite, să venim sub AUTORITATEA Creatorului față de care ne-am revoltat. CREDINȚA este mijlocul revenirii noastre sub această autoritate. De aceea, Mântuirea este doar prin credință, dar ea se vede în FAPTE. Căci credința mântuitoare înseamnă a te așeza sub autoritatea deplină a lui Hristos. În cele din urmă a fi mântuit, a fi în Împărăția lui Dumnezeu, înseamnă a fi sub autoritatea lui Hristos. A te așeza sub autoritatea lui Hristos nu este un lucru pe care trebuie să îl faci pentru a fi mântuit, ci înseamnă MÂNTUIREA ÎNSĂȘI. A te așeza sub autoritatea lui Hristos nu înseamnă o faptă pe care o adaugi la credință, ci înseamnă MANIFESTAREA credinței însăși! Apăs pe buton și se aprinde lumina. Apăsatul pe buton este credința, iar lumina este urmarea naturală a apăsăturii pe buton. Aprinderea luminii este ceva diferit de apăsatul butonului, nu poate fi adăugat apăsăturii pe buton. Eu nu trebuie să apăs butonul și să aprind lumina. Dacă lumina nu se aprinde, înseamnă că nu am apăs butonul care trebuie. Într-un mod asemănător este cu credința și cu faptele credinței.

9:32-34 – Vindecarea unui mut îndrăcit. Un prim apogeu al contestării lui Isus.

Versetul 32 ne sugerează o legătură între vindecarea orbilor și cea a mutului. Și ar fi două posibile legături:

- Este vindecată o altă funcție de bază a ființei umane: VORBIREA.
- Isus poruncește orbilor să TACĂ, dar redă VORBIREA unui mut.

Matei ne prezintă o diversitate de vindecări, și insistă de mai multe ori că Isus vindecă ORICE fel de boală și ORICE fel de neputință care era în norod (vezi 8:16, 9:35). Deși minunile trebuiau să slujească unui mesaj, minunile Sale reprezintă un aspect foarte important al lucrării Sale. Am comentat deja în Matei 4 despre rolul acestor minuni. Minunile lui Isus, la fel ca minunile lui Ilie și Elisei, sunt făcute într-o perioadă de mare apostazie în Israel, și oferă un har suplimentar necredinței lui Israel. Minunile susțin mesajul lui Isus, Ele arată că Isus are putere divină, că Isus este Mesia care are puterea și care vrea să restaureze ÎNTREAGA CREAȚIE! Isus le arată degustarea ÎNNOIRII tuturor lucrurilor! Isus are puterea și vrea să RESTAUREZE Creația. Pentru noi acest mesaj devine: Isus VREA să se întoarcă CURÂND! Dar înainte să vină curând, El vrea ca Evanghelia Sa să fie vestită până la marginile pământului, Evanghelia care are PUTERE să mântuiască orice suflet și să vindece orice boală spirituală, să răscumpere orice domeniu din viața noastră.

Menționăm că perioada lucrării publice a lui Isus este o perioadă UNICĂ în istorie. El vindeca atunci ORICE boală FIZICĂ, și nu refuza pe nimeni care avea credință. Dar nu a promis că acest lucru va rămâne valabil și după plecarea Sa. Însă El a promis că va folosi puterea Sa nemărginită pentru a ne mântui de sub mânia lui Dumnezeu, pentru a ne vindeca de orice boală spirituală și pentru a ne transforma după chipul și asemănarea Sa (vezi epistola către Efeseni), și pentru a

face ucenici din toate Neamurile! (vezi Matei 28). Puterea lui Isus, manifestată în vindecarea bolilor fizice, devine pentru noi o DOVADĂ a puterii Sale manifestată pentru vindecarea bolilor sufletului. La fel cum El vindecă ochii, gura, urechile, picioarele, mâinile, pielea, lăuntru trupului, la fel POATE și VREA să vindece ochii, gura, picioarele, mâinile, pielea și lăuntru sufletului nostru! Nu există boală spirituală care nu poate fi vindecată de puterea Evangheliei lui Isus. Spre acest obiectiv trebuie direcționată ACUM credința noastră!

Noroadele se miră în urma minunii. Fariseii însă ating un apogeu al contestării. Ei nu contestă minunea, ci SURSA minunii, și îl declară pe Isus un slujitor al diavolului care face minuni cu puterea demonilor. Pentru ei, Isus nu este Fiul lui Dumnezeu, ci Fiul diavolului; nu este plin de Duhul lui Dumnezeu, ci plin de demoni. Isus este acuzat că este exact OPUSUL a ceea ce pretindea a fi. Acest prim apogeu, al contestării autorității lui Isus de autoritățile religioase ale timpului, face legătura cu tema următorului pasaj: 9:35-42. Isus pune un diagnostic lui Israel (oi fără păstori – pentru că cei ce trebuiau să fie păstori (fariseii) nu își împlineau funcția), și ridică NOI AUTORITĂȚI în Israel: pe cei doisprezece ucenici ai Săi.